

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Кястутіс КАСПАРАВІЧЮС

ЗНИКЛА КАРТИНА

Була рівно сьома година вечора, коли гості почали збиратися вдома в Професора Адельбертаса.

Господар дому, знатний і поважний пес, що походив зі славного роду Лабрадорських Ретриверів, — великий знавець і любитель мистецтва. Він дуже любив музику, особливо давні завивання собак до місяця.

Професор Адельбертас жив у старому будинку з червоної цегли, з усіх боків оточеному зеленим живоплотом. Фасад будинку густо обвивав плющ, тому вся його нижня частина, окрім біло пофарбованих вікон і міцних ясеневих дверей, рясно зеленіла.

Лиш де-не-де поміж гіллям червоніла відшліфована часом цегла, мовби хотіла показати, що й у цьому світі не все перевелось.

Гості зібралися в Професора Адельбертаса передовсім тому, що любили смачно й ситно поїсти. Проте була й інша, хоч, може, й не така важлива причина. Гречний господар оселі хотів усім показати свою нову покупку — картину, яку щойно придбав на аукціоні.

Подивитися картину він запросив найповажніших і найвидатніших міщан, які також були й добрими друзями Професора.

Перший велосипедом приїхав Лікар Бернадас — ведмідь. Хоч він і слабенько тямив у мистецтві, але був дуже щирий і добрий звір. Лікар неабияк прославився на всю округу після того, як одному пацієнтові, що його він лікував, дивом дивним поталанило вижити.

Другий, спираючись на загнуту дерев'яну паличку, прикликав Доктор Гуманітарних Наук Дезидеріус — вельми розумний і освічений цап. Його освіченість прозирала з поважної манери триматися й овальних окулярів, що стриміли на носі. Доктор, хоч і бездоганно освічений, усе-таки не встояв перед спокусою і, йдучи крізь живопліт, ніби ненароком кілька разів скубнув його зубами.

Тоді прицугикав Адвокат Ілдефонсас, що живе на тому боці вулиці — кмітливий і досвідчений качур. На засіданнях суду, захищаючи підсудного, він починав так голосно й нестерпно крикати, що суддя мерщій виправдовував того підзахисного — боячись від Адвокатового крикання з'їхати з глузду.

Потім, граційно похитуючи стегнами, придибала Графиня Шарлотта — відома містечкова дама. Вона хоч і вміла розмовляти по-французькому й носила розкішне вбрання, однак була... свинею. Цього разу Шарлотта вбралася в елегантну вечірню сукню з блакитного шовку, її шию прикрашало доладне турецьке намисто, а у вухах блищали чарівні сережки з синього лазуриту. Графиня відвідувала всі важливі вечірки й зібрання, хоч звичайно туди її ніхто не запрошував. До речі, не запрошували її і цього разу. Бачте, всі добре знали, яка вона ненажера. А таке навіть свині непростимо.

